స్వీట్ సిక్స్‌టీన్

పదహారేళ్ల వయసు!
పరువాల పరవళ్ల పాలమీగడ వయసు—
అప్పటి వరకు పరికిణీ— జాకెట్టుకి మాత్రమే తెలిసిన
శరీరం కొత్తగా ఓణీతో పరిచయం చేసుకునే తరుణం—

తనువులో రకరకాల చందమామలు, అందమైన ఇంద్రధనువులు, రంగురంగుల నెలవంకలు వచ్చి చోటు వేసుకునే సమయం—

శరీరంలో ఏవో మార్పులు జరుగుతున్నాయని తెలుస్తున్నా— అవేమిటన్నది ఖచ్చితంగా తెలుసుకునేటంతగా మనసు వికసించని కాలం—

అదీ నా పరిస్థితి.

ఎక్కడో సన్నగా మొదలవుతున్న ఆరాటం — ఏదో తెలుసుకోవాలన్న ఆత్రుత పెనవేసుకుపోతున్న వేళలో— పరిచయమయ్యాడు రాజారాం.

నాన్నగారి స్నేహితుడికి స్నేహితుడి కొడుకుగా మొదట్లో పరిచయమైన రాజారాం— కొన్నాళ్లు ఆశ్రయం ఇస్తే వేరే చోట రూం చూసుకుని వెళ్లిపోతానని మా వీధి గదిలో అద్దెకు దిగిన రాజారాం— మా ఇంట్లో ఏ 'ఆకర్షణ' కనిపించిందో కానీ ఆ తర్వాత మా ఇల్లు వదిలిపెట్టే ప్రయత్నమేదీ చెయ్యలేదు

మొదట్లో పదేపదే చెప్పేవాడు— రూం చూసుకుని మారిపోతానని. నాకు దిగులుగా అనిపించేది అతనలా అంటూంటే.

"దాన్దేముందిలే బాబూ— తాపీగా చూసుకుందువు గానీలే" అని నాన్నగారనే సరికి మళ్లీ ధైర్యం వచ్చేది. ఇంట్లో ఉండేది అమ్మా— నాన్న — నేను అంతే! రాజారాం రాకతో ఇల్లు కొద్దిగా సందడిగా ఉందని అమ్మా— నాన్న అనుకునేవారు. అతడు కూడా ఇంట్లో మనిషిలా కల్సిపోవడం వాళ్ళకెంతో నచ్చింది. కానీ— వీటన్నిటికీ మించి నాకు వేరే 'ఏదో' ఉండేది— రాజారాం మా ఇంట్లో ఉండటం. ఆ 'ఏదో' ఏదో మాత్రం తెలీదు.

అతడి గదిలో టేప్ రికార్డర్ అహర్నిశలు— అతడు రూంలో ఉన్నంత సేపు పాడుతూనే వుండేది. పాటలు నాకు కొత్తకాదు. రేడియోలో వినేదాన్ని. కానీ రాజారాం టేప్ రికార్డర్‌లో పాటలు కొత్తగా వుండేవి. 'కొత్త కొత్త సినిమాల్లోవి' అని చెప్పేవాడు.

కౌగిలింతలు— ముద్దులు— ఒయ్యారాలు— సయ్యాటలు— నడుం ఒంపుల్లో నెలవంకలు... ఇటువంటి పదాలేవో అస్పష్టంగా వినిపించేవి ఆ పాటల్లో.

అస్పష్టంగానే వినిపించినా— కొన్నాళ్ళకి ఆ పాటలు నాకు తెలీకుండానే నేనూ పాడటం మొదలెట్టాను.

ఒకసారి ఏదో ప్రేమ పాట 'హమ్' చేస్తున్నాను— ఇంటిముందు పూలమొక్కల దగ్గర నిలబడి.

ఎక్కడి నుంచి విన్నాడో, రాజారాం హఠాత్తుగా వచ్చేసి అన్నాడు— "ఏదీ కాస్త గట్టిగా పాడు."

"పాడమంటూంటే" గారాంగా అడిగాడు.

"నేను పాడను బాబూ— నాకు సిగ్గేస్తోంది" అన్నాను. అప్పటికే నా బుగ్గల్లోంచి వెచ్చటి ఆవిర్లు వస్తున్నాయి.

"పోనీ— నేను పాడనా" అంటూ ఆ పాట పల్లవి పాడి వినిపించాడు. "దీనర్థం ఏమిటో తెలుసా?"

తల అడ్డంగా ఆడించాను. నాకు నిజంగానే తెలీదు. అతడు చెప్పాడు. అయినా అర్థం కాలేదు కానీ, అయినట్టే అనిపించింది. అర్థమైంది కానీ కానట్టే ఉంది.

"పోనీ— ప్రేమంటే తెలుసా?" అన్నాడు.

"తెలీద"న్నాను. అతడు నవ్వాడు. నాకు సిగ్గేసింది.

"చెప్పనా?" అన్నాడు— వద్దన్నాను.

"నువ్వు తెలుసుకోవాలి" అన్నాడు. "ఎందుకు" అన్నాను.

"ఎవరినైనా ప్రేమించటానికి" అన్నాడు. నేనెవరినీ ప్రేమించనన్నాను. ఎవరైనా నిన్ను ప్రేమిస్తే ఆ విషయం తెలుసుకోవడానికైనా ప్రేమంటే ఏమిటో తెలుసుకోవాలన్నాడు. ఈ సంభాషణ ఎటునుంచి ఎటు పోతోందో నాకర్థం కాలేదు. అతనలా అడిగేసరికి నేను మౌనం వహించాను.

"చెప్పనా?" అన్నాడు మళ్ళీ. నేను జవాబిమీ ఇవ్వలేదు.

అతడటూ ఇటూ చూసి గబుక్కున ముందుకు వంగి నా పెదవులపై తన పెదవులతో చాలా గట్టిగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. దాదాపు నా పెదిమలని కొరికేసినంతపని చేశాడు. కానీ— ఎందుకో నొప్పిగా లేదు. బాధనిపించలేదు. ఇదీ బానే ఉందనిపించలేదు. అతడలా నన్ను దగ్గిరకు తీసుకున్నప్పుడు అతడి ఎడమ చెయ్యి నా నడుమని పట్టుకుంది. కుడి చెయ్యి వీపు మీద ఆనింది. అతడు ముందుకు వంగినప్పుడు అతడి ఛాతీ నా గుండెలని మెత్తగా అదిమింది. అతడి పెదవవులు నా పెదవులని దాదాపు ఒక నిముషం పాటు అలా అదిమి పట్టుకునే ఉన్నాయి.

"ఛీ... ఎంగిలి" అన్నాను తర్వాత అతడ్ని తోసేస్తూ.

"ఏం కాదు" అన్నాడతడు నవ్వుతూ.

"ఎందుక్కాదు?" అన్నాను రోషంగా. ఆ సన్నివేశం నాకు బాగానే ఉన్నా అతడి ధైర్యం— తర్వాత అతడి నవ్వూ చూసి నాకు వళ్లు మండిపోయింది.

"ఎంగిలని నీకు అనిపిస్తే మొదటే చెప్పేదానివి— అంతా అయ్యాక కాదు" అన్నాడు మళ్లీ నవ్వుతూ. ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు నాకు.

"ఇది ఎంగిలి కాదు— ఏమిటో చెప్పనా?" అన్నాడు.

"ఏమిటే?" అన్నాను.

"ప్రేమ— నువ్వు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావు" అన్నాడు— ఉలిక్కిపడ్డాను. అప్పుడే కనువిప్పట్లు

— పెద్దాడ మూర్తి

కమ్ముకుంటున్నాయి. ఆకాశంలో ఒకటీ అరా మబ్బులు వచ్చాయి. నాన్నగారింకా ఇంటికి రా లేదు. అమ్మ వంటింట్లో ఏదో పన్లో వుంది.

"కాదా?" రెట్టించాడు. నేను అతన్ని ప్రేమి స్తున్నానా? కాదేమో— కదా— కానీ బానే ఉందే — బహుశా అవునేమో— అమ్మా— అమ్మా నాన్నా— అవునా కాదా?

"కాదని చెప్పు చూద్దాం?" అన్నాడు. నేను చెప్పలేదు. అతడు మరోసారి నన్ను గట్టిగా కౌగి లించుకున్నాడు.

"పిచ్చి జయంతీ— నేను కూడా నిన్ను ప్రే మిస్తున్నాను" అన్నాడు. ఇది మాత్రం అవునను కుంటేనే బావుంది. అందుకే అన్నాను. "నేను కూడా..." అతడు మళ్లీ నన్ను ముద్దు పెట్టు కున్నాడు.

★★★★★★

అలా మేం ఇద్దరం ఒకరినొకరం ప్రేమించు కోవడం మొదలెట్టాక—

నేను ప్రతిరోజూ అతడి రూంకి వెళ్లేదాన్ని. అమ్మా నాన్న కూడా అభ్యంతరం చెప్పేవారు కాదు. నా మీద— రాజారాం మీద వాళ్లకి అంత నమ్మకం.

వీలు దొరికినప్పుడల్లా అతడు నన్ను ముద్దు పెట్టుకునేవాడు. నా శరీరంలో అతడికి ఇష్టం వచ్చిన భాగాలన్నీ ముట్టుకుని ఆడుకునేవాడు. గట్టిగా కౌగిలించుకుని అదుముకునేవాడు. నా గుండెలపైన చేతులు ఏవేవో చిలిపి పనులు చేసే వాడు.

మొదట్లో నేననేదాన్ని— 'ఛీ... ఇవేమిటి?" అని.

"ఇదే ప్రేమ" అనేవాడు.

"ఇవి లేకపోతే ప్రేమలో థ్రిల్లేముంటుంది? నువ్వు సినిమాలు చూడవూ— అందులో హీరో హీరోయిన్లేం చేస్తారు" అని చెప్పేవాడు. నిజమే అనిపించేది నాకు కూడా. బావున్నట్టే అనిపిం చింది.

ఒకరోజు—

సాయంత్రం ఏమీ తోచక ఊరి చివర తోటల వైపు వెళ్లాం నేను— రాజారాం. బయలు దేర తీసింది మాత్రం అతడే. చీకటి పడేవరకూ తోటల్లో తిరిగాం. చంద్రుడు కూడా ఉదయిం చాడు.

"ఇక్కడ ఇలా ఏకాంతంలో నువ్వూ నేనూ — బావుంది కదూ!" అన్నాడు.

"ఊఁ" అన్నాను.

ఇంతలో మామిడి చెట్టు కనిపించింది. కింద కు వంగి అందంగా ఊగుతున్న మామిడికాయ పైకి ఎగిరి అందుకోబోయాను. అందలేదు. మరోసారి— ఉహూ— లాభం లేకపోయింది.

"నేనెత్తుకుంటాను— కోసుకో" అన్నాడు. సరేనన్నాను. అతడు నన్ను ఎత్తుకున్నాడు. నా నడుము పట్టుకుని పైకెత్తాడు. అయినా అంద లేదు.

"ఇంకొద్దిగా ఎత్తు" అన్నాను. అతడిపట్టు నడుము మీంచి కిందకు దిగి పిరుదుల కిందగా బిగిసింది. ఓణీ జారిపోయింది. నేను కాయ అందుకున్నాను.

"దింపు" అన్నాను. దింపాడు. నేను కాయ కొరుక్కోబోతుంటే అతడొచ్చి నా బుగ్గ కొరి కాడు.

"జయంతీ" అన్నాడు. అతడి గొంతులో ఏదో తేడా కనిపించింది.

"ఏమిటి" అన్నాను. అదేదీ పట్టించుకో కుండా ఓణీ సరి చేసుకుంటూ.

"అదే... అదే..." తడబడుతున్నాడు.

"ఏది?" అన్నాను.

అతడు నన్ను గాఢంగా కౌగిలించుకు న్నాడు. నా చేతిలో కాయ కిందకు జారిపో యింది.

'అయ్యో!' అన్నాను. 'ఫర్లేదులే' అన్నాడు.

క్రమంగా అతడి కౌగిలి బిగుసుకుంటోంది. అతడి ఊపిరి నిప్పుల ఉప్పెనలా తగులుతుంది. అతడి పట్టులో నా వక్షోజాలు నలిగిపోసాగాయి. ఎక్కడో... ఏదో ఉరుకుతున్న భావం నాలో.

నా శరీరం నా వశం తప్పసాగింది. ఏమవు తున్నానో నాకర్థం కాలేదు.

అతడి పెదవులు క్రమంగా నా పెదవుల మీద నుంచి కిందకు దిగి నా మెడ, నా స్థనాలు, పొట్ట, బొడ్డు... ఇంకా కిందకు దిగసాగాయి.

అతడూ నన్ను కౌగిలించుకునే గుబురుగా చెట్లు ఉన్న ప్రదేశంలోకి నడిపించాడు. ఆకులు ఒత్తుగా పడి వున్న ప్రదేశంలో నన్ను పడుకో

బెట్టాడు. నా ఓణీ పక్కకు పడిపోయింది. అతడి వేతులు నా జాకెట్ హుక్స్‌ని తప్పించాయి.

బంగారు బంతుల్లాంటి నా అందాలను అతడు తన చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. నాలో ఏదో తపన.

నిగ్రహం తప్పిన యవ్వనం తనువెల్లా— నిలువెల్లా వెల్లువవై వెల్లివిరిసి అందాల జల్లు కురిపిస్తోంది.

అర్ధనగ్నానికి— పూర్తి నగ్నానికి నడుము సుడులు తిరుగుతున్న ఆవేశం నాలో...

అతడేదేదో చేస్తున్నాడు. నా వేలివేళ్ళ అతని వీపుని బలంగా అదిమి పట్టుకున్నాయి.

అతడి వేలి గోళ్ళ నా వంట్లో ఎక్కడెక్కడో దిగుతున్నాయి.

నఖక్షతాలు— దంతక్షతాలు ఏ మాత్రం బాధ కలిగించని సుఖక్షణాలవి.

వివశమై— ప్రియవశమై— పరవశమై— సరసనే సరసుడితో సరసమై— మధురసమై— నేను తానై— తాను నేనై— ఒకరిలో ఒకరు లీనమై...

వెచ్చటి మధులేదో ఒంట్లోకి ప్రవహించిన అనుభూతి.

అతడు నామీద వాలిపోయాడు. నా కళ్ళ మత్తుతో మూతలు పడుతున్నాయి.

ఏదో తెలీని వర్ణించనలవికాని ఆనందం— కొన్ని క్షణాల కాలం కౌగిలిలో నిశ్శబ్దంగా కరిగిపోయింది. ఉద్రేకం చల్లారింది ఇద్దరిలో...

లేచి ఒళ్ళ దులుపుకుని బట్టలు సరి చేసుకున్నాం.

ఆ తర్వాత— చాలాసార్లు ఆ అనుభూతి నాకు అనుభవైక వేద్యమైంది. రాజారాం ఏడాది తర్వాత సిటికి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి వెళ్లేటంత వరకూ... ఆ తర్వాత రాజారాం నాకెప్పుడూ ఎదురవ్వలేదు.

★★★★★★

చాలా ఏళ్ల తర్వాత మళ్లీ కన్పించాడు రాజారాం—అంటే అతనని కాదు—మధు రూపంలో.

మధు కూడా అందంగా— హ్యాండ్సమ్‌గా ఉంటాడు. ఎప్పుడూ ఆడపిల్లల అందాలను తాగాలనిపించేటంత ఆత్రుత కనపరిచే కళ్ళు.

మా ఇంటిపక్క కొత్తగా అద్దెకు దిగాడు.

ప్రస్తుతం మా అమ్మాయి సునందతో వీలైనపుడల్లా మాట్లాడాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. సునందకి కూడా ఇప్పుడది నచ్చుతోందని నాకు అనుమానం. కానీ నేను కాపాడుకోవాలి. ఎందుకంటే— సునందకి ఇప్పుడు పదహారేళ్ళు...

★★

కాలేజీ తమాషాలు

నిర్వహణ: యన్.రాంచందర్‌రావు

హేమ-పతి

అవి నేను చదివే రోజులు. నా ఫ్రెండ్ హేమ అనే అమ్మాయి వైపు చలపతి అనే అబ్బాయి ఎప్పుడు ఏదో విధంగా మా ఫ్రెండును మాట్లాడిస్తూ, ఆమె వైపు చూస్తూ వుండేవాడు.

ఒక రోజు అతను ఒక లెటరు వ్రాసి మా బెంచి మీద పెట్టాడు. అందులో ఇలా వ్రాసి ఉంది.

ఓ నా హృదయరాశి హేమ
నీ వంటే నాకు ఎంతో ప్రేమ

నీవు లేకుంటే నా జీవితం భ్రమ
నీ మోమే చందమామ
నీవే ఇంక నాకు ఉన్న భామ
మన ప్రేమకు లేకుంటే కామ
అవుతాడు మీ నాన్న నాకు మామ
కురుణిస్తాడు ఆ శ్రీరామ.

అది చదివిన మేమందరం బోర్డుపై మరునరి రోజు ఈ విధంగా వ్రాశాము.

ఒరే పిచ్చి చలపతి
పోయిందా నీకు మతి
పావం నీ కనలే మందమతి
నీకు కావాలి ఆల్లోవతి
అద్దంలో చూసావా నీ మూతి
కనపడుతుంది నీ రూవం కోతి
నీవు కావాలంటే నా పతి
పోవాలి నీవు ఓ మారు తిరువతి
అపుడు మారుతుంది నీ గతి!

ఇక అంతే అది చదివిన అందరూ నవ్వుల పువ్వులతో క్లాసును బోరు నుండి తప్పించారు. అప్పటి నుండి ఆ అబ్బాయి పేరు 'హేమవతి'గా మార్చారు.

- శాంతకుమారి, నంద్యాల

కళ్ళు

క్లాస్‌కు టైం అవ్వడంతో స్పీడ్‌గా మెట్లెక్కు

తున్నాను. (మా క్లాస్ సెకండ్ ఫ్లోర్‌లో వున్నది) అప్పుడే మా సీనియర్స్ క్రిందికి వస్తున్నారు. టర్నింగ్‌లో అనుకోకుండా ఆ అమ్మాయికి డాష్ ఇచ్చాను.

'ఏయ్ కళ్ళు కనబడ్డం లేవా?' అంది కోపంగా.

'ఎవరికి?' అన్నాను.

'నీకే' అంది.

'నా కళ్ళు నాకెలా కనబడతాయ్?' అనేసరికి ఆమె వెనకాలే ఉన్న గ్యాంగ్ ఫక్కుమని నవ్వడంతో పాపం దారి తప్పుకుంది.

ఆ అమ్మాయి కనబడ్డప్పుడు మాత్రం అప్రయత్నంగా చిరునవ్వు వస్తుంది.

- పి. రాంభూపాల్ రెడ్డి, కొత్తగడి.